

Júlia

Isabel-Clara Simó
Gemma Miralles

Introducció / Silvestre Vilaplana

TEATRE
bromera

FITXA TÈCNICA

EQUIP ARTÍSTIC

ADAPTACIÓ I DIRECCIÓ: Gemma Miralles

INTÈRPRETS

GLÒRIA: Marta Chiner

MIQUELET: Manuel Climent

SEGURA/LLUÍS: Vicent Domingo

CORT/RIDAURA: Joan Gadea

JOSEP ROMEU: Joan Manuel Gurillo

RAFAEL/REIG: Manuel Maestro

DOLORS: Pilar Martínez

VICENTA: Pepa Miralles

JÚLIA SOLBES: Gloria Román

JOSEPET: Robert Roig

RAFELET: Pau Vercher

MOVIMENT I COREOGRAFIA: Júlia Cambra

DISSENY D'ESCENOGRAFIA: Eduardo Moreno,

Priamo Estudio

DISSENY D'IL·LUMINACIÓ: Víctor Antón

DISSENY DE VESTUARI: Alicia Navajas

ASSISTENT DE VESTUARI: Germán Molla

MÚSICA I BANDA SONORA: Rafel Arnal

MÚSICS

Néstor Mont, guitarra; Paco Lucas, bandúrria, llaüt,
postisses, gravació, mescla i màster (Andana
Records); Andrés Belmonte, flauta baixa; Raquel
Cruces, percussió ibèrica; Juan Fco. Ballestero,
clarinet i percussió; Xullo Xesús León, acordió.

ENREGISTRAMENT DE LOCUCIONS: Audioart /
Rafa Monllor

LOCUCIONS: Juli Mira, Ramón Climent, Neus Agulló,
Pep Sellés

MAQUILLATGE I CHARACTERITZACIÓ: Mercedes Luján
IMATGE GRÀFICA: Pep Sellés

EQUIP TÈCNIC

PRODUCCIÓ EXECUTIVA: Joanfra Rozalén

AJUDANT DE PRODUCCIÓ: Lidia Miró

REGIDORIA I MAQUINÀRIA: Yolanda García, Carlos
Hinojosa

CONSTRUCCIÓ ESCENOGRÀFICA: Pasqualin
Estructures

CONFECIONS TÈXTILS: Decoratela, José David
Rozalén

MATERIAL TÈCNIC: Audio –Net Professional

FOTOGRAFIA: Juani Ruz

VÍDEO: Juan Ruiz Luis Vélez

COMUNICACIÓ: Delabla Comunicaci3n

PERSONATGES

JÚLIA, jove obrera
VICENTA, mare de Júlia
RAFAEL, encarregat de la fàbrica
JOSEP ROMEU, amo de la fàbrica
SEGURA, fabricant català
RAFELET, promés de Júlia
GLÒRIA, amiga de Júlia
CORT, doctor de la família Romeu
DOLORS, sogra de Josep
JOSEPET, fill de Josep
MIQUELET, fill de Josep
LLUÍS, assessor i amic de Josep
RIDAURA, empresari
REIG, empresari

L'obra està pensada per a onze intèrprets.

L'actor que interpreta RAFAEL també encarnarà l'empresari REIG.

L'actor que fa de SEGURA representarà també LLUÍS.

El doctor CORT i RIDAURA seran interpretats pel mateix actor.

Hi ha moments en què intervé un COR. També hi ha personatges que acompanyen l'acció principal. No s'indiquen els actors que prenen aquests rols.

PRIMER ACTE

ESCENA 1

(Se senten els obrers, que canten pels carrers, camí de la faena.)

OBRERS I OBRERES.

Desperta Alcoi eufòric
al cant dels telers
i als malls de fundició,
i als malls de fundició.
Mentre naix el dia
tot és simfonia
d'un poble treballador,
d'un poble treballador.
Són el pilar econòmic
que enriqueix Alcoi
fent del quefer la bandera,
que els honra i els mou.
Són el futur d'este poble,
que ja ha alçat el vol,
fent de la tasca diària
progrés sempre nou,
fent de la tasca diària,
progrés sempre nou.

(Comencen a sonar les campanades de l'església de Sant Maure i Sant Francesc. Són les set. Despertar de la ciutat d'Alcoi. Estem a la habitació de la jove JÚLIA, que està acabant de vestir-se. S'arromanga la faldilla per a deixar vore per sota les puntes del brial.

Amb un espill xicotet en una mà i una espelma mig consumida en l'altra, fa l'última ullada als cabells arreplegats. Encara, quan deixa espill i espelma, es col·loca, a ull i fent servir un ganxet que ja du posat, un rínxol que reposa sobre el muscle, solt. Es para un moment a observar una gorra que pertanyia a son pare. L'agafa.

Sentim les veus en off, llunyanes i un poc distorsionades, de dos hòmens grans, ARACIL i CONILLET. Records de JÚLIA.)

ARACIL (VEU EN OFF). Érem grans amics, ton pare i jo. Un bon home, dels més honrats d'Alcoi, no es mereixia un final com eixe.

(JÚLIA besa la gorra de son pare.)

CONILLET (VEU EN OFF). Un innocent. Un moniato que havia d'estar el primer. Un infeliç. Un dels que cauen. Res més.

ARACIL (VEU EN OFF). A ton pare la política no el matava, però tenia un fi sentit de la justícia. I si veia una cosa mal feta, era d'actuar a colp calent.

CONILLET (VEU EN OFF). Si tu vols que ton pare siga un heroi, doncs molt bé! Però jo me la jugava, aquell dia i tants altres, sabent el que feia. Ton pare no sabia ni el que es menjava. Hi va ficar el nas, ves a saber!, perquè era bo, com tu dius...

(Se sent VICENTA, sa mare, que canta, i JÚLIA ix del seu encaterinament.)

VICENTA.

Quina escala més llarga
del portal fins al primer
si l'espelma se t'apaga
i apareix Lucifer.

(JÚLIA mira les espartenyas d'espart velles i brutes que porta, s'ho repensa i agafa les botes dels dies de festa i se les posa.

VICENTA canta des de la taula de la cuina.)

VICENTA.

Salta, salta els escalons,
que el dimoni espia.
Canta mil cançons
i de tot malfia.

(JÚLIA, amb les sabates ja posades, fa una desfilada imaginant-se com a senyora a la fàbrica.)

OBRERA 1 (VEU EN OFF). Bon dia, senyora Júlia.

OBRERA 2 (VEU EN OFF). No s'acoste, que es pot embrutar.

OBRERA 3 (VEU EN OFF). Servidora avisarà el senyoret.

VICENTA. (*Cridant. La veu se sent ara més a prop.*) Júlia, la llet!

(JÚLIA arriba a la cuina, on està sa mare menjant una ceba partida amb un raig de vinagre, un rosegó de pa i mig got de vi. Hi ha un tassó de llet fumejant per a Júlia. Ella s'hi asseu ràpid perquè no veja el que porta posat.)

VICENTA. Que hui és diumenge? Les meues calces! I les botetes? És que creus que et duraran tota la vida, si les portes cada dia? I quan s'hagen trencat? (*Pausa.*)
Recolló, eres la xica més rara que he vist en la vida.

JÚLIA. M'ha fet il·lusió.

VICENTA. I el brial, què et posaràs diumenge?

JÚLIA. Aniré amb compte.

VICENTA. A la fàbrica? Que et penses que jo cace coloms?

JÚLIA. Allà tinc un davantal.

VICENTA. I no li traspassa el greix, veritat?

JÚLIA. Si vas una miqueta a espai... No m'he empastifat mai, que li ho diga Glòria.

VICENTA. A Glòria deixa-la tranquil·la, que ningú no l'ha cridada.

(Pausa.)

JÚLIA. No és cap mal voler ser una xica neta.

VICENTA. Neta és una cosa, i mudada com si fora festa és una altra cosa. Jo sordege, però tinc uns ulls que no se m'escapa res.

JÚLIA. Esmorzem, mare?

VICENTA. Quan jo ho diga. O és que ja no mane en esta casa?

JÚLIA. No ho dic per manar, jo, sinó perquè farem tard, si no ens afanyem.

VICENTA. No t'ho faré llevar, que prou que t'ho trobaràs per Sant Jordi, que ho tindràs tot rebregat. (*JÚLIA trau un rosegó de pa i el mulla en la llet.*) Però a la nit ho vull net. Així que, cansada o no, a la pica a fregar brians, calces i botes. I si se't trenca un sol fil, per Sant Jordi em portes unes calces noves, que jo no aniré descalça.

JÚLIA. Sí, mare.

VICENTA. Ni mare, ni pare: tu a callar i a obeir. Que els díhuit anys no són anys de criatura, sinó de dona feta. Ja havies nascut tu, quan jo en tenia díhuit.

JÚLIA. Bé que em bull la llet cada matí, mare.

VICENTA. Sí, com si fores una xiqueta. Casa't! Casa't i voràs qui et bull la llet!

JÚLIA. No s'enfade, mare, que ho portaré tan net com si haguera eixit de casa. I ho deixaré com ho he agafat. Però la llet, al matí, és bona per a la panxa, que bé que ho va dir el metge, quan vaig patir les febres.

VICENTA. Au, que fem tard.

*(Mare i filla agafen les mantellines i ixen de casa.
Un cor d'obriers canta.)*

OBRERS I OBRERES.

Tenen la fama guanyada
d'amor al treball
fan la faena de casa
i de fàbrica a estall.

VICENTA. No t'entretengues, que ara el dia és llarg i hi
ha molt de mussol a les nou de la nit.

JÚLIA. No gaste lleixiu, que no se li curaran les mans.
Pose sabó i, si els senyorets protesten, els tira el mal
d'ull.

(Els obrers acaben l'estrofa.)

OBRERS I OBRERES.

Són alcoianes que porten
ràils en la sang
de les *agüeles* i mares
que feien igual.